

הערב יונסקו (הבימה) הם ארבעה מערכונים מקסימים, שהומחזו בשפע של רצון טוב וכחנות טובות. שמוליק סגל משחק נפלא. גם עדה טל טובה, בארבעה תפקידים שונים לגמרי. אך הבמאי, למרבת הצער, למרות כוונותיו הטובות, פיספס את העיקר: האבסורד במצבים משכנע רק כשי הכל נעשה ברצינות גמורה. למשל: בני הוג, שמסביבם מתחוללת מלחמה, וביתם נהרס, והם ממשיכים בוויכוח אם הצב והיחידון הם אותו דבר (לשניהם שריון, שני הם איטיים, ושניהם אוכלים חסה!) כאשר הכל רציני וענייני — הרי דווקא בגלל ה-אבסורד שבמצב — המתזה מזועזע. אך כשי הבמאי זורק פנימה גילי ניר בית-שימוש ועוד עשר הצחקות על אותה רמה, הוא היפך את המערכונים השנונים והפקחיים ל-סחם הלצה. אפילו לא כליכך מוצלחת.

שני הסופרים הקלאסיים: איכסן וג'ורג'.

הרה גאבלר (הקאמרי) היא פנינת-תיאטרון אמיתית. איזה תענוג לראות שלמות

סגל וטל ב"יונסקו" החילוון והצב

כזאת: הבמאי לאונרד שך הוא איש מקצוע אמיתי, בלי אפקטים וטריקים. הכל מרויך, נכון ומצדק. התפאורנית פמלה לואיס אינה צייר המצייר על דיקט, אלה בנתה במה מרויכת, נושמת, ברוח התקופה. ועל ה-במה הזאת נעה חנה מרון, כשהיא מבצעת בצורה כבירה את הדה, בת הגנרל, אוהבת החיים והיופי, אך כפופה למוסכמות החב"רה ("לא עושים דברים כאלה!") המפנים את יצירה הגועשים להרס הסובבים אותה. המחזה מושלם לחלוטין, מלא רבדים ו-משמעויות, והדמויות חיות ואמיתיות. יש גם מגרעות, אבל המחזה כל כך טוב, שי אפשר רק להצטער שהתיאטרון הקאמרי אינו חוזר ליעורו המקורי — מחזות קאמריים, אינטימיים, מעוטי-משתתפים ורבי-עוצמה.

האדרת (הקאמרי) מי שראה אותה, יבין מדוע אסרו תכמינו על השעטנו: ה-הצגה מאוכלסת במין ובשאינו-מינו. הניבור הטרנאגי בעל השם המצחיק אקאקי, מבינים בצורה לירית ונוגעת-ללב, לעומתם הקטעים האחרים, כמו סצנת-המסיבה, או הגנרל ופילגשו, מביימים לפי מסורת המערכונים המשעשעים והצבעוניים של בונים. איתו שעטנו קיים במסיבה עצמה: אנשי הטרקלין הרוסיים, המקפידים על גינונים מופרזים ו-סילסולים צרפתיים, מתחילים לשאוג היי! היי! כמו חברי קולחוז. כניל התפאורה: לפעמים עקימת זווית, בסינון הבמה האים-פרסיוניסטית של התחלת המאה, לפעמים ריאליסטית, ולפעמים דמיונית, חלומית ו-מרומזת בלבד.

אך בעיקר בולט הדבר בין שחקני-המחזה: השחקנים הצעירים, רובם קולניים, מוגזמים, מנסים-להתבלט ונטולי-טבעיות. ל-עומתם הוותיקים הם מצויינים: יוסי ידן בדמות החייט הערמומי וטוב-הלב; רחל מר-כוס נפלאה בקולה החרישי ובמשחקת ה-שוקט; ניסן יתיר המצליח פה (כמו בהמלט) להפוך תפקידים קטנים לפנינרימישחק; וה-נפלא מכולם, שבגללו אפשר לשכוח את כל מגרעות ההצגה, ולרוץ לראות אותה — הוא אברהם חלפי, בתפקיד הפקיד האפור, הבורג הקטן, שחולם על אדרת חדשה בל-בד, משיג אותה, ועם אדרתה — מאבד את חייו.

תיאטרון הו. הגחנות הטובים!

איזו עונת-תיאטרון יפה היא זאת! וכמה יגיעות התייענו עד שהגענו לכך! כי זהו סופו של תהליך ממושך מאוד: בראשית נהגו התיאטראות להציג כל מיני מחזות מסורבליים, גדושים בחיטוט-ינפש מייגעים, עד שהקהל חלל לבוא. אחר-כך ניסו מחזות מוסיקליים, אך גם הם החלו להיות כשלונו. ואז הגיע הרנסנס הנפלא. התיאטרון הי-עברי נולד מחדש: בכוח ההצגות המסח-ריות הם יצאו מהמסגרת המיושנת, ובכוח כשלונותיהם — פנו סוף-סוף אל המחזאות הקלאסית, מן הסוג המעולה ביותר. וזהו הסיבה שהיום התיאטרון נמצא ב-תקופת-זוהר, מבחינת הרפרטואר שלו, ושי-על כל במה, כמעט, מוצגים מחזות מעולים. כמו בתיבת-נוח, הם מופיעים העונה שנים-שנים, אם לא למעלה מזה:

שתי טרגדיות שקספיריות:

ריצ'ארד השלישי (התיאטרון העירוני, חיפה) מוצג בדרך כלל כמפלצת: גיבן מכוער, שהורג בקור-רוח את כל מתחריו לכס-המלכות (בניגוד גמור לריצ'ארד השלישי האמיתי, ההיסטורי). יוסף מילוא, הי-במאי, לא הלך בדרך הקלה של תפאורות היסטוריות מסתובבות, וכשחקן לא יצר

חלפי ב"אדרת" הבורג והמכונה

מפלץ מעתה, אלא אדם קישח, נואש, ו-אנושי, שנסחף בכוח המאורעות שהוא עצי-מו יוצר, רדוף האמביציה המטרופת שלו. ההצגה היא מצויינת, וההמחזה מפורת ו-מעוררת התרגשות. זהו שקספיר האמיתי, וגם היפה ביותר שהוצג אי-פעם בארץ. כי בעצם מילוא לא ויתר לגמרי על תפאורת-הפאר; כל דמויות-המשנה המקיפות אותו, הן לא כליכך בני-אנוש, כמו רקע מפואר למלך הנורא. כשרואים איך הוא משחק, ואיך הם — משתכנעים שזה מגיע להם.

המלט (הקאמרי) הוא ניסך מעמדי, הגר בארמון כשרשים, פח, יוסה ואבנים גסות. יש גם חבל כביסה, אבל הוא מיועד לזילוף, כדי שהיה לפולוניוס מאחורי מה להרצח. הבמאי הפולני קונראד סבינרסקי ניסה לרתום גם את הניבורים לרעיונותיו הסוציא-ליסטיים, אך שקספיר חזק ממנו: המלט אמנם לא יצא מושלם, אך בכל זאת נשאר מחזה מצויין שחבל להחמיץ אותו.

שני מחזאי האבסורד: בקט ויונסקו.

הו, הימים הטובים! (זווית) פתח את העונה, והוא תוצאה ברובה של המשוגעים לדבר: המתרגם מתי מגז, שהבטיח אישית להמחר, סמיאל בקט, לתת למחזהו ביצוע נאות, אותו הפקיד בידי סטלה אבני. היא מפליאה בתאור שקיעתה של אשה, שקיעה ממש, בתוך חול, מתוכו היא מטפטפת ב-עליצות, המתחלפת ביוש, בנסיון לעניין ולהעסיק את עצמה בדברים הקטנים ש-נותרו מסביב. הצגה זו היא הצלחה אמ-יתית: האבסורד במצבה של האשה בחול אינו אבסורד לשמו. הוא מבליט את היאוש, האנושי וההגיוני לחלוטין.

טיול מיוחד לצעירים

בני 18-35
34 יום

* לאיטליה היפה

* שוויצריה הועננה

* צרפת התוססת

* ספרד הרבגונית

- 2,190 ל"י*

היציאה ב-21 ביולי 1966
חזרה ב-23 באוגוסט 1966

המחיר כולל:

כרטיס טיסה הלוך/חזור במח' חסכון. מס נסיעות. אכסון בבתי מלון מובחרים בחדרים דו-מיטתיים. סיורים.

בקשר לפרטים פנה לסוכן הנסיעות או

רח' הירקון 76-74, טלפון 51212

* לקבוצה של 15 איש.

מכללת תל-אביב להכשרת מהנדסים

נפתחה ההרשמה

לשנת הלימודים 66/67 בפקולטות:

הנדסת אלקטרוניקה

הנדסת מכונות

הנדסת ייצור

הנדסת בנין

בשעורי ערב במשך 4 שנים

הסטודנטים יוכנו למבחני אחת

האגודות הבריטיות הבאות:

1. The Institution of Electronic & Radio Engineers
2. The Institution of Civil Engineers
3. The Institution of Production Engineers
4. The Institution of Mechanical Engineers

ההרשמה תתקיים בין התאריכים 8.7.66 — 1.6.66

מתקבלים בעלי תעודות בגרות ובוגרי בתי-ספר מקצועיים. המועמדים יחויבו למבחני כניסה בהתאם לתעודותיהם. יקוימו קורסי הכנה במתמטיקה ופיזיקה למבחני כניסה של המכללה.

פרטים והרשמה:

מכללת תל-אביב להכשרת מהנדסים.

רחוב המקצוע 9 (פנת המסגר 10, מול בית-ספר "שבח"), או בית "אל-עלי", רחוב בן-יהודה 32, חדר 930 (קומה 9, בין השעות 17.00—20.00).